

LUCINDA RILEYOVÁ

DIEVČA Z NEAPOLA

NIČ NETEŠÍ VIAC AKO LÁSKA. NIČ NEPÁLI VIAC AKO ZRADA.

TATRAN

LUCINDA
RILEYOVÁ

DIEVČA Z NEAPOLA

TATRAN

Z anglického originálu Lucinda Riley: THE ITALIAN GIRL,
ktorý vyšiel vo vydavateľstve Macmillan, an imprint of Pan Macmillan,
a division of Macmillan Publishers Limited, Londýn 2014,
preložila Zuzana Gáliková.

Vyšlo vo Vydavateľstve TATRAN, Bratislava 2024 ako 5476. publikácia.

Vydanie I.

Prebal a polep navrhla a spracovala Ľubica Kochanová.

Zodpovedná redaktorka Zuzana Šulajová

Jazykové redaktorky Ivana Fábryová, Zlata Sršňová

Technický redaktor Peter Zentko

Sadzba AldoDesign, Bratislava

Vytlačil FINIDR, s.r.o., Český Těšín.

www.slovtatran.sk

:: knihy pre **hodnotnejší** život

All rights reserved.

Copyright © Lucinda Riley Limited, 2014

Translation © Zuzana Gáliková 2024

Slovak edition © Vydavateľstvo TATRAN 2024

ISBN 978-80-222-1494-0

Poznámka autorky

Príbeh Rosanny a Roberta som napísala pred sedemnástimi rokmi. Vyšiel v roku 1996 s názvom *Ária* ešte pod mojím vtedajším „spisovateľským“ menom Lucinda Edmondsová. Nedávno ma jedno z mojich vydavateľstiev požiadalo o zoznam mojich prvých diel. Povedala som im, že momentálne sú všetky vypredané, no aj tak mali záujem o staré výtlačky. A tak som sa vydala na expedíciu do nášho podkrovia, kde sa mi podarilo nájsť kópie ôsmich románov napísaných pred rokmi. Páchli potuchlinou a pokrývali ich myšacince a pavučiny. Poslala som ich do vydavateľstva s vysvetlením, že som ich napísala ako veľmi mladá a vôbec sa neurazím, ak ich budú chcieť hodiť do koša. Na moje prekvapenie som dostala veľmi pozitívnu odozvu a ponuku opäť ich vydať.

Znamenalo to, že som sa do nich musela znova začítať. Ako každý spisovateľ, aj ja som trpela pri listovaní svojimi prvotinami, v tomto prípade v *Árii*. Bol to bizarný zážitok, pretože väčšinu deja som zabudla, a tak ma román vtiahol ako skutočného čitateľa – čoraz rýchlejšie som obracala strany, aby som zistila, čo sa dialo ďalej. Vnímala som, že knihu bude treba trochu obnoviť a upraviť, no dej aj postavy ostali pôvodné. Pustila som sa do práce a po niekoľkých týždňoch bol román *Dievča z Neapola* hotový.

Dúfam, že sa vám bude páčiť.

Lucinda Rileyová, január 2014

Venujem svojmu synovi Kitovi.

*„Pamätaj si dnešný večer,
lebo ním sa začína večnosť.“*

DANTE ALIGHIERI

Metropolitná opera v New Yorku

Najdrahší Nico,

cítim sa zvláštne. Chystám sa Ti vyrozprávať nesmierne zložitý príbeh, hoci netuším, či si ho niekedy prečítaš. Nie som si istá, či písanie o udalostiach posledných rokov bude iba mojou katarziou alebo budeš mať z neho nejaký osoh aj Ty, no cítim, že to musím urobiť.

A tak sedím vo svojej šatni a premýšlam, odkiaľ začať. Väčšia časť toho, o čom budem písať, sa odohrala pred Tvojím narodením – je to reťaz udalostí, ktoré sa začali odvíjať, keď som bola mladšia, než si teraz Ty. Takže asi tam začnem. V Neapole, v meste, kde som sa narodila...

Spomínam si, ako mama vešia bielizeň na šnúru natiahnutú od nás až k bytu naproti. Keby si sa prešiel zastrčenými uličkami Piedigrotty, videl by si, že ešte aj dnes to tam vyzerá, akoby jej obyvatelia jednoducho oslavovali nejaký sviatok, pretože nad hlavami sa v tých miestach deň čo deň trepotajú pestrofarebné kusy oblečenia. A ten hluk – večný hluk – vybaví sa mi zakaždým, keď si spomeniem na svoje prvé roky. Ani len v noci nebolo celkom ticho. Ľudia spievali, smiali sa, deti nariekali... Taliani, ako dobre vieš, sú hluční a emocionálni. Rodiny z Piedigrotty každý deň spoločne prežívali radosť a smútok; sedávali na schodoch pred prahom dverí a škvarili sa na horúcom slnku. Horúčava bola neznesiteľná, najmä uprostred leta, keď nám chodníky opalovali bosé chodidlá a naše obnažené telá sa stávali obeťami

lživých útokov komárov. Ešte aj teraz cítim miliardy vôní, ktoré sa ku mne vznášali cez otvorené okno mojej izby – zápach stoky, z ktorého sa človeku občas obracal žalúdok –, no ešte častejšie vábivá vôňa čerstvo upečenej pizze z ockovej kuchyne.

Keď som bola malá, boli sme chudobní, ale keď som šla na prvé sväté prijímanie, mojim rodičom, majiteľom malej kaviarničky „U Marca“, sa začalo dariť. Dreli vo dne v noci a predávali korenistú pizzu, ktorú piekli podľa ockovho tajného receptu. Po čase patrila k najvychýrenejším v Piedigrotte. V letných mesiacoch bolo v kaviarni pre nával turistov ešte rušnejšie a stoly v nevelkom interiéri natlačili na seba tak natesno, že sa pomedzi ne takmer nedalo prejsť.

Naša rodina žila v malom byte nad kaviarňou. Mali sme vlastnú kúpeľňu, netrpeli sme hladom a nechodili sme bosí. Ocko bol hrdý, že aj keď začínal od nuly, dokázal sa postarať o rodinu. Aj ja som bola šťastná; moje sny nesiahali ďalej ako po nasledujúci západ slnka.

A potom, v jeden horúci augustový večer, keď som mala jedenásť, sa stalo niečo, čo mi zmenilo život. Len ťažko možno uveriť, že by sa dievča – ešte takmer dieťa – mohlo zamilovať, no ja si až doteraz živo spomínam na okamih, keď som ho zočila prvý raz...

Neapol, Taliansko, august 1966

Rosanna Antonia Meniciová sa chytila umývadla, postavila sa na špičky a pozrela sa do zrkadla. Musela sa nakloniť trochu doľava, lebo bolo prasknuté a deformovalo odraz jej tváre. Videla tak iba polovicu svojho pravého oka a líca, no žiadnu bradu, pretože vyššie nedočiahla, aj keď stála na špičkách.

„Rosanna! Vylez z tej kúpeľne!“

Rosanna sa s povzdychom pustila umývadla, prešla po čiernom linoleu a odomkla dvere. Kľučka sa okamžite zvrtila, dvere sa otvorili a popri nej sa drsne prešuchla Carlotta.

„Prečo sa tu zamykáš, ty hlúpe decko?! Čo by si asi tak mohla schovávať?“ Carlotta otočila kohútiky nad vaňou a zručným pohybom si vysoko na hlave zopla dlhé tmavé kučery.

Rosanna krotko pokrčila plecami. Keby ju tak Boh stvoril takú krásnu ako jej staršiu sestru... Mama jej raz povedala, že Boh dal každému nejaký dar a Carlotta dostala krásu. Pokorne hľadela na sestru, ktorá zo seba zhodila župan a odhalila dokonalé telo so sviežou krémovou pokožkou, plné prsia a dlhé nohy so štíhlymi lýtkami. Každý hosť v kaviarni pochválil rodičom dcérinu krásu a predpovedal jej šťastnú budúcnosť po boku bohatého manžela.

Keď v maličkovej kúpeľni začala stúpať para, Carlotta zatiahla kohútiky a vliezla do vody.

Rosanna sa usadila na okraji vane. „Príde dnes večer Giulio?“ spýtala sa sestry.

„Áno, príde.“

„Myslíš, že sa zaňho vydáš?“

Carlotta si namydľila telo. „Nie, Rosanna, nevydám sa zaňho.“

„Myslela som, že sa ti páči.“

„Páči sa mi, ale nechcem... Och, si primalá na to, aby si to pochopila.“

„Aj ocko ho má rád.“

„Áno, viem, že ho ocko má rád. Pochádza z bohatej rodiny.“ Carlotta nadvihla obočie a trochu afektovane si vzdychla. „Ale nudí ma. Ocko by ma odviezol k oltáru aj zajtra, keby mohol, ale ja sa chcem najprv trochu zabaviť, užiť si.“

„Ale ja som si myslela, že vydať sa je zábava,“ namietla Rosanna. „Môžeš si obliecť krásne svadobné šaty, dostaneš kopy darčiek, vlastný byt a...“

„Hromadu ukričaných deciek a tučný driek,“ doplnila ju Carlotta a bezmyšlienkovite prechádzala mydlom po štíhlych kontúrach svojho tela. Tmavými očami zablýskala na Rosannu. „Na čo tak zízaš? Choď preč, Rosanna, a daj mi pokoj aspoň desať minút. Mama potrebuje dolu pomôcť. A zavri za sebou dvere!“

Rosanna mlčky vyšla z kúpeľne a pobrala sa dolu strmým dreveným schodiskom. Naspodku otvorila dvere a vstúpila do kaviarne. Čerstvo vymaľovanú bielu stenu vzadu nad barom zdobila maľba madony s Ježiškom a plagát Franka Sinatru. Stoly z tmavého dreva boli dôkladne vyleštené a na každom z nich stála prázdna fľaša od vína so sviečkou zastrčenou v hrdle.

„Tu si! Kde si bola? Vieš, koľko som na teba vykrikovala? Poď, pomôžeš mi zavesiť tento nápis.“ Antonia Meniciová stála na stoličke a držala v ruke koniec pestrofarebnej látky. Stolička sa pod jej značnou váhou nebezpečne kolísala.

„Áno, mama.“ Rosanna vzala spod stola druhú stoličku a dotiahla ju ku klenbe uprostred kaviarne.

„Ponáhľaj sa, dieťa! Boh ti dal nohy, aby si bežala, tak neviem, prečo sa plazíš ako slimák!“

Rosanna chytila druhý koniec transparentu a postavila sa na stoličku.

„Zaves to tam na klinec,“ nakázala jej Antonia.

Rosanna poslúchla.

„A teraz mi pomôž zísť dolu, musím sa pozrieť, či to máme rovno.“

Rosanna zliezla zo stoličky a ponáhľala sa pomôcť Antonii bezpeč-

ne sa dostať na zem. Matkine dlane boli mokré a Rosanna si všimla, že sa jej na čele perlí pot.

„*Bene, bene.*“ Antonia spokojne hľadela na transparent.

Rosanna nahlas prečítala nápis: „Maria a Massimo – blahoželáme k tridsiatemu výročiu!“

Antonia chytila dcéru okolo pliec a objala ju, čo sa stávalo len zriedka. „Och, to bude také prekvapenie! Myslia si, že sem prídu na večeru len so mnou a s tvojím ockom. Neviem sa dočkať výrazu ich tváre, keď uvidia všetkých svojich priateľov a príbuzných.“ Jej okrúhla tvár žiarila šťastím. Pustila Rosannu, sadla si na stoličku a vreckovkou si utrela čelo. Potom sa naklonila dopredu a kývla dcére, aby podišla bližšie. „Rosanna, poviem ti tajomstvo. Napísala som Robertovi. Príde na oslavu až z Milána. Zaspieva svojej mame a otcovi rovno tu U Marca! Zajtra sa o nás bude hovoriť v celej Piedigrotte!“

„Áno, mama. On je džezový spevák, však?“

„Džezový spevák? Ako môžeš niečo také vysloviť?! Roberto Rosini je študent hudobnej školy La Scala v Miláne. Jedného dňa sa z neho stane slávny tenorista a bude vystupovať na pódii v samotnej La Scale.“

Antonia si zložila ruky na hrudi a Rosanne sa zdalo, že vyzerá presne, ako keď sa modlí cez omšu v kostole.

„Teraz choď a pomôž ockovi a Lucovi v kuchyni. Do oslavy treba toho ešte veľa stihnúť a ja idem k signore Bareziovej, aby mi natočila vlasy.“

„Príde mi Carlotta pomôcť?“

„Nie. Ide so mnou k signore Bareziovej. Dnes večer musíme obe vyzeráť čo najlepšie.“

„Čo si mám obliecť, mama?“

„Vezmi si tie ružové šaty, čo nosíš do kostola, Rosanna.“

„Ale tie sú mi už malé. Budem v nich vyzeráť hlúpo,“ odula pery.

„Nebudeš! Márnivosť je hriech, Rosanna. V noci príde Boh a vytrhá ti všetky vlasy, keď budeš mať také márnivé myšlienky. Ráno sa zobudíš plešatá, presne ako signora Verniová, keď opustila svojho manžela pre mladšieho muža! A teraz sa ber do kuchyne!“

Rosanna prikývla a vykročila do kuchyne. V duchu sa divila, prečo Carlotta ešte neprišla o svoje vlasy. Keď otvorila dvere, omráčila ju sálavá horúčava. Jej otec Marco miesil na dlhom drevenom stole pizzu. Bol to chudý a šlachovitý muž, presný opak manželky. Pri

práci sa mu leskla spotená plešina. Rosannin vysoký tmavooký brat Luca stál pri sporáku a miešal obsah obrovského hrnca, z ktorého sa parilo. Rosanna chvíľu očarene sledovala, ako jej ocko nad hlavou zakrútil v prstoch cesto a potom hodil na stôl dokonale sformovaný kruh.

„Mama ma poslala, aby som vám pomohla.“

„Utri taniere na odkvapkávači a polož ich na stôl.“ Marco vychrlil pokyn bez toho, že by sa zastavil v práci.

Rosanna sa pozrela na horu tanierov, rezignovane prikývla a zo šuplíka vytiahla čistú utierku.

„Ako vyzerám?“

Carlotta teatrálnie stála vo dverách, zatiaľ čo na ňu celá rodina hľadela s obdivom. Mala na sebe nové obtiahnuté šaty z jemného citrónovožltého saténu s hlbokým výstrihom, ktoré jej siahali tesne nad kolená. Natočené husté čierne vlasy jej v lesklých bohatých kučerách viseli po pleciah.

„*Bella, bella!*“ Marco vypochoďoval cez kaviareň a podal Carlotte ruku. Chytila ho a vstúpila dnu.

„Giulio, nevyzerá moja dcéra nádherne?“ pýtal sa Marco.

Mladík vstal od stola a hanblivo sa usmial. Chlapčenské črty zvláštne kontrastovali s jeho svalnatou postavou.

„Áno,“ odvetil. „Je krásna ako Sophia Lorenová v *Arabesque*.“

Carlotta podišla k svojmu nápadníkovi a zľahka ho pobožkala na opálené líce. „Ďakujem ti, Giulio.“

„A nevyzerá krásne aj Rosanna?“ ozval sa Luca a usmial sa na sestru.

„Samozrejme,“ pohotovo odvetila Antonia.

Rosanna vedela, že mama klame. V ružových šatách, ktoré kedysi vyzerali tak dobre na Carlotte, pôsobila jej pleť bledo a nevýrazne a tuho zapletené vlasy jej odhaľovali uši a opticky ich zväčšovali.

„Mali by sme si štrngnúť ešte predtým, než prídu hostia.“ Marco vytasil fľašu jantárového Aperolu. Okázalo ju otvoril a nalial z nej do šiestich štamperlíkov.

„Aj pre mňa, ocko?“ užasla Rosanna.

„Aj pre teba,“ prikývol a každému podal pohárik. „Nech nás Boh drží pokope, chráni nás pred nežičlivými pohľadmi a nech je tento deň výnimočný pre našich priateľov Mariu a Massima.“ Marco zodvihol pohárik a jeho obsah prevrátil do seba.

Dievča z Neapola

Rosanna si trošku odchlipla a takmer jej zabehlo, keď jej tuhá, pomarančovo horkastá tekutina stekala hrdlom.

„Si v poriadku, *piccolina*?“ spýtal sa Luca a poklepal ju po chrbte.

Usmiala sa naňho. „Áno, Luca.“

Brat ju chytil za ruku, sklonil sa k nej a šepol jej do ucha: „Jedného dňa budeš oveľa krajšia ako naša sestra.“

Rosanna prudko pokrútila hlavou. „Nie, Luca, nebudem. Ale mne je to jedno. Mama hovorí, že mám iné dary.“

„Jasné, že máš.“ Luca objal sestřino tenké telo a privinul si ju k sebe.

„*Mamma mia!* Už sú tu prví hostia. Marco, prines prosecco. Luca, choď rýchlo skontrolovať jedlo!“ Antonia si narovнала šaty a vykročila k dverám.

Rosanna sedela za stolom v kúte a sledovala, ako sa kaviareň naplňa priateľmi a príbuznými oslávencov. Carlotta sa usmievala a pohadzovala vlasmi uprostred hlúčika mladých mužov. Giulio, usadený v kúte, sa žiarlivo prizeral.

Potom hluk v kaviarni náhle utíchol a všetky hlavy sa obrátili k postave, ktorá sa objavila vo dverách.

Mladík sa pristavil pri Antonii, sklonil sa k nej a pobožkal ju na obe líca. Rosanna z neho nevedela odtrhnúť oči. Dovtedy jej nikdy nenapadlo opísať nejakého muža ako krásneho, ale tentoraz nenachádzala priliehavejšie slovo. Bol veľmi vysoký a mal široké plecia; svaly na ramenách, viditeľné vďaka krátkym rukávom jeho košele, prezrádzali veľkú fyzickú silu. Hladké vlasy, čierne ako havranie krídla, mal začesané dozadu, čo ešte viac zvýrazňovalo jeho pekné ostré črty. Rosanna nevidela, akej farby sú oči, boli však veľké a žiarivé. Pevné pery púťali pozornosť plnosťou a akousi maskulínnosťou a kontrastovali s farbou pokožky, ktorá bola na Neapolčana neobvykle bledá.

Rosanna pocítila zvláštny pocit v útrobach. Určité chvenie, podobné tomu, aké sa jej zmocňovalo pred písomkou v škole. Pohľadom zaletela ku Carlotte. Aj ona hľadela na postavu pri dverách.

„Roberto, vitaj!“ Marco kývol Carlotte, aby ho nasledovala, a tlačil sa davom hostí k dverám. Pobožkal Roberta na líca. „Som taký šťastný, že si nás dnes večer poctil návštevou. Toto je Carlotta, moja dcéra. Myslím, že podrástla, odkedy si ju videl naposledy.“

Roberto si premeral Carlottu od hlavy po päty. „Áno, Carlotta, vyrástla si,“ prikývol.

Hovoril hlbokým, melodickým hlasom a Rosanna cítila, ako sa jej v žalúdku opäť rozleteli motýle.

„A čo Luca a... hm...“

„Rosanna,“ doplnil Marco.

„Pravdaže, Rosanna. Mala len pár mesiacov, keď som ju videl naposledy.“

„Majú sa dobre a...“ Marco sa odmlčal, keď za Robertovým chrbtom zočil dve postavy, náhliace sa kamennou ulicou. „Buďte ticho, to je Maria s Massimom!“

Zhromaždenie okamžite stíchlo a o pár sekúnd sa otvorili dvere kaviarne. Maria s Massimom zastali vo dverách a prekvapene civeli na more známych tváří.

„Mama! Ocko!“ Roberto podišiel k rodičom a objal ich. „Všetko najlepšie k vášmu výročiu!“

„Roberto!“ Maria so slzami v očiach objímala syna. „Nemôžem tomu uveriť, nemôžem tomu uveriť!“ opakovala stále dookola.

„Ešte prosecco každému!“ rozkázal Marco, uškrňajúc sa od ucha k uchu, že všetko vyšlo podľa plánu.

Rosanna pomohla Lucovi a Carlotte ponalievať perlivé víno všetkým hosťom.

„Prosím, utíšte sa na chvíľu!“ Marco zatlieskal rukami. „Roberto by rád čosi povedal.“

Roberto sa postavil na stoličku a usmial sa na zhromaždenie. „Dnes je výnimočný deň. Moja drahá mama a ocko oslavujú tridsiate výročie sobáša. Ako všetci viete, celý život prežili tu v Piedigrotte, úspešne rozbehli svoju pekáreň a získali množstvo priateľov. Sú známi rovnako pre svoju láskavosť, ako aj pre vynikajúci chlieb. Každý, koho niečo trápi, vie, že pri pokladnici u Massima si ho pozorne vypočujú a dostane múdru radu. Nemohol som si priateľ milujúcejších rodičov.“ Robertovi sa zarosili oči, keď videl, ako si jeho matka utiera slzy. „Veľa obetovali, aby ma mohli poslať do hudobnej školy v Miláne, kde študujem operný spev. Nuž, môj sen sa mení na skutočnosť. Dúfam, že nepotrvá dlho, a budem spievať v samotnej La Scale. A to všetko len vďaka nim. Pripime si na ich šťastie a pevné zdravie!“ nadvihol pohár. „Na mamu a ocka – na Mariu a Massima!“

„Na Mariu a Massima!“ opakovali hostia.

Roberto zostúpil zo stoličky a za jasavých pokrikov sa hodil do matkinho náručia.

„Rosanna, poď. Musíme pomôcť ockovi s obsluhou,“ povedala Antonia a ťahala Rosannu do kuchyne.

Neskôr večer Rosanna po očku sledovala Roberta zabratého do rozhovoru s Carlottou. A keď Marco púšťal platne na gramofóne, ktorý zniesli zo svojho bytu na prízemie, sledovala, ako v tanečnom kole zvolna chytil Carlottu okolo štíhleho pása.

„Je z nich pekný pár,“ šepol Luca, nahlas vysloviac Rosannine myšlienky. „Giulio sa netvári veľmi nadšene, však?“

Rosanna pozrela smerom, ktorým hľadel jej brat, a videla, že Giulio ešte stále sedí v kúte a zamračene sleduje, ako sa jeho priateľka šťastne smeje v Robertovom náručí. „Nie, to nie,“ prisvedčila.

„Chceš si zatancovať, *piccolina*?“ navrhol jej Luca.

Rosanna pokrútila hlavou. „Nie, vďaka. Nevieť tancovať.“

„Jasné, že vieš.“ Luca ju zdvihol zo stoličky a ťahal ju do davu tancujúcich hostí.

Keď dohrala hudba, Rosanna začula Mariinu prosbu: „Roberto, prosím ťa, zaspievaj mi niečo.“

„Áno, zaspievaj nám, zaspievaj nám!“ skandovali hostia.

Roberto si utrel čelo a pokrčil plecami. „Posnažím sa, ale bez sprievodu je to ťažké. Zaspievam ‚Nessun dorma‘.“

Len čo začal spievať, všetko stíchlo.

Rosanna ostala stát ako prikovaná a očarene počúvala Robertov zázračný hlas. Keď sa jeho predstavenie blížilo k vrcholu a on vystrel ruky, zdalo sa jej, že sa načahuje za ňou.

A v tom okamihu vedela, že ho miluje.

Zaburácal potlesk, ale Rosanna netlieskala. Usilovne hľadala vreckovku, aby si mohla poutierať slzy, ktoré jej mimovoľne tiekli po tvári.

„*Encore! Encore!*“ všetci kričali.

Roberto pokrútil hlavou a usmial sa. „Prepáčte, dámy a páni, ale musím si šetriť hlasivky.“ V miestnosti sa ozvalo nespokojné mrmlanie, no on sa pobral ku Carlotte a postavil sa vedľa nej.

„Tak potom by Rosanna mohla zaspievať ‚Ave Maria!‘“ zvolal Luca. „Poď, *piccolina*.“

Rosanna zúrivo krútila hlavou a ani sa nepohla. Vyzerala vydesene.

„Áno,“ splasla rukami Maria. „Rosanna má taký sladký hlások a mňa by veľmi potešilo, keby zaspievala moju obľúbenú modlitbu.“

„Nie, prosím vás, ja...“ No Luca ju už schytil do náručia a postavil ju na stoličku.

„Zaspievaj tak, ako vždy spievaš mne,“ jemne jej šepol do ucha.

Rosanna hľadela na záplavu tváří, ktoré sa na ňu povzbudivo usmievali. Zhlboka sa nadýchla a automaticky otvorila ústa. Najskôr vydala iba slabý hlások, sotva silnejší než šepot, ale tréma z nej postupne opadla a hlas jej zosilnel.

Keď Roberto, ktorého zrak zamestnával Carlottin bujný dekolt, začul spev, prekvapene zodvihol oči. Taký čistý, dokonalý zvuk iste nemôže vychádzať z toho cintľavého dievčatka v otrasných ružových šatách. Ale ako hľadel na Rosannu, už nevnímal jej nevýraznú pleť ani postavu samá ruka, samá noha, vnímal len jej obrovské živé oči, všimol si, ako jej zružovali líca, kým jej výnimočný hlas prechádzal do crescenda.

Robertovi bolo jasné, že nepočúva školáčku, ktorá si pripravila vystúpenie na oslavu. Lahkosť, s akou vyludzovala tóny, ich prirodzená presnosť a zjavná muzikálnosť boli darmi, ktoré sa nemohla naučiť.

„Prepáč,“ šepol Carlote, keď sa miestnosťou rozľahol aplauz. Prešiel cez kaviareň k Rosanne, ktorá sa práve vymanila z Mariinho srdečného objatia.

„Rosanna, poď, sadni si sem ku mne. Chcem sa s tebou pohovárať.“ Zaviedol ju k stoličke, potom si sadol oproti nej a jemne zovrel jej útle dlane.

„*Bravissima*, maličká. Tú nádhernú modlitbu si zaspievala dokonale. Chodíš na hodiny spevu?“

Rosanna bola taká uveličená, že sa naňho nedokázala pozrieť. Hľadiac do zeme, pokrútila hlavou.

„Tak by si mala začať. Nikdy nie je neskoro. Hoci, keby som bol začal skôr, tak...“ Roberto pokrčil plecami. „Pohováram sa s tvojím ockom. V Neapole je učiteľ, ktorý mi kedysi dával hodiny spevu. Patrí k najlepším. Musíš k nemu okamžite začať chodiť.“

Rosanna prudko zdvihla hlavu a zabolala doňho zrak. Ich pohľady sa stretli po prvý raz. Až teraz si všimla, že má hlboké tmavomodré oči, ktoré na ňu vlúdne hľadeli. „Myslíte si, že mám dobrý hlas?“ spýtala sa pochybovačne.

„Áno, maličká, lepší než dobrý. A hodiny spevu tvoj dar ešte zveľadia. Jedného dňa budem môcť pyšne hovoriť, že to ja, Roberto Rossini, som ňu objavil,“ usmial sa na ňu a pobožkal jej ruku.

Rosanna mala pocit, že od radosti zamdlie.

„Má taký sladký hlások, však, Roberto?“ ozvala sa Maria, ktorá sa objavila za Rosannou a položila jej ruku na plece.

„Viac než sladký, mama, je to...“ Roberto teatrálnie rozhodil rukami, „dar od Boha. Aký mám aj ja.“

„Ďakujem vám, signor Rossini,“ jachtala Rosanna.

„A teraz,“ vyhlásil Roberto, „idem pohľadať tvojho ocka.“

Keď sa Rosanna rozhliadla, uvedomila si, že niekoľko ďalších hostí hľadí na ňu rovnako prívetivo a obdivne, ako sa zvyčajne dívajú na Carlottu.

Cítila, ako jej vnútro zaliala príjemná vlna tepla. Po prvý raz v živote jej niekto povedal, že je výnimočná.

O pol jedenástej bola oslava ešte stále v plnom prúde.

„Rosanna, je čas ísť do postele,“ znenazdajky sa pri nej objavila matka. „Choď zaželať dobrú noc Marii a Massimovi.“

„Áno, mama.“ Rosanna opatrne kľučkovala pomedzi tancujúcich. „Dobrá noc, Maria,“ pobožkala ju na obe líca.

„Ďakujem, že si mi zaspievala, Rosanna. Roberto stále rozpráva o tvojom hlase.“

„Veru tak,“ ozvalo sa jej spoza chrbta. „Dal som meno a adresu učiteľa spevu tvojmu ockovi aj Lucovi. Luigi Vincenzi vyučoval v La Sciale a pred pár rokmi odišiel do penzie. Žije tu v Neapole. Je jedným z najlepších v celom Taliansku a stále sa venuje nadaným žiakom. Keď k nemu pôjdeš, povedz mu, že som ťa poslal ja.“

„Vďaka, Roberto.“ Rosanna sa začervenala, cítiac na sebe jeho pohľad.

„Máš výnimočný dar, Rosanna. Musíš si naň dávať pozor a pestovať ho. *Ciao*, maličká,“ Roberto ju chytil za ruku a znova jej ju pobožkal. „Som si istý, že sa jedného dňa znova uvidíme.“

Na poschodí, v izbe, ktorá patrila jej i Carlote, si Rosanna navliekla nočnú košeľu, potom siahla rukou pod matrac a vybrala odtiaľ denník. V šuplíku so spodnou bielizňou našla ceruzku, vliezla do postele a so zvrasteným obočím sústredene napísala:

16. augusta, Massimova a Mariina oslava...

Rosanna ohrýzala konček ceruzky a v mysli úporne lovila presné slová, ktoré jej povedal Roberto. Potom si ich dôsledne zapísala, ra-

LUCINDA RILEYOVÁ

dostne sa usmiala a zatvorila denník. Lahla si na vankúš a započúvala sa do hudby a smiechu, ktoré sa ozývali z prízemia.

Nemohla zaspať. Po niekoľkých minútach sa posadila. Znova otvorila denník, vytiahla ceruzku a dopísala ďalšiu vetu:

Jedného dňa sa vydám za Roberta Rossiniho.

Rosanna sa s trhnutím prebudila, otvorila oči a videla, že vonku je už takmer svetlo. Počula hrkotanie smetiarskeho auta, ktoré sa na zvyčajnej obchôdzke blížilo k ich domu. Otočila sa a zbadala Carlottu, usadenú na kraji postele. Ešte stále mala na sebe citrónovožlté šaty, ale už nepekne pokrčené, a vlasy jej strapato viseli cez plecيا.

„Koľko je hodín?“ spýtala sa Carlotty.

„Pst, Rosanna! Ešte spi. Je skoro a zobudíš mamu s ockom.“ Carlotta si vyzula topánky a rozopla si zips na šatách.

„Kde si bola?“

„Nikde,“ mykla plecom.

„Musela si niekde byť! Je už skoro ráno a ty si ešte len teraz ideš ľahnúť,“ dobiedzala Rosanna.

„Čuš!“ Carlotta s nahnevaným a zároveň vystrašeným výrazom hodila šaty na stoličku a natiahla si nočnú košeľu. „Ak povieš mame a ockovi, že som prišla tak neskoro, viac s tebou neprehovorím. Sľúb mi, že ani necekneš!“

„Len ak mi povieš, kde si bola.“

„Dobre.“ Carlotta prešla po špičkách k Rosanninej posteli a sadla si na ňu. „Bola som s Robertom.“

„Och.“ Rosanna sa zmiatla. „Čo ste robili?“

„My sme sa... prechádzali. Iba sme sa spolu prechádzali.“

„Prečo ste sa prechádzali uprostred noci?“

„Pochopíš to, keď budeš staršia, Rosanna,“ odsekla, vrátila sa k svojej posteli a vlezla pod prikrývku. „A teraz, ako som povedala – buď ticho a spi ďalej.“

V ten deň všetci v domácnosti Meniciovcov spali dlhšie. Keď Rosanna zišla dolu na raňajky, Marco sa za kuchynským stolom spamätával z ťažkej opice a Antonia bojovala s neporiadkom v kaviarni.

„Poď mi pomôcť, Rosanna, inak do večera neotvoríme,“ vyzvala ju mama, kým jej dcéra hľadela na božie dopustenie po celonočnej oslave.

„Mohla by som sa naraňajkovať?“

„Až keď upraceme kaviareň. Tu máš, vezmi túto škatuľu s odpadkami a vynes ju dozadu na dvor.“

„Áno, mama.“ Rosanna vzala škatuľu a niesla ju cez kuchyňu, kde jej otec s popolavou tvárou miesil cesto na pizzu.

„Ocko, hovoril ti Roberto, že by som mala chodiť na hodiny spevu?“ spýtala sa ho. „Povedal mi, že sa chce o tom s tebou porozprávať.“

„Áno,“ Marco unavene prikývol, „ale, Rosanna, vieš, iba chcel byť milý. A ak si myslíš, že máme dosť peňazí na to, aby sme ťa mohli poslať k učiteľovi spevu kdesi na opačnom konci Neapola, tak je na omyle.“

„Ale, ocko, Roberto si myslí... teda, povedal mi, že mám dar.“

„Rosanna, si malé dievčatko, ktoré raz vyrastie a stane sa dobrou manželkou. Musíš sa naučiť rozvíjať dary, ako sú varenie a vedenie domácnosti, a nie mrhať časom na rozmary.“

„Ale...“ Rosanne sa chvela spodná pera, „chcem byť speváčka ako Roberto.“

„Roberto je muž, Rosanna. Musí pracovať. Ty budeš jedného dňa svojím sladkým hláskom uspávať deťúrence. A to stačí. Teraz vynes von smeti a potom pomôžeš Lucovi umyť poháre.“

Rosanna sa pobrala so škatuľou k smetiakov na dvor za kuchyňou. Po líci sa jej skotúlala nenápadná slza. Nič sa nezmenilo. Všetko bolo ako predtým. Včerajšok, najlepší deň jej života, keď sa cítila výnimočná, akoby sa ani nestal.

„Rosanna!“ Z kuchyne zaburácal Marcov hlas. „Kmitaj!“

Chrbtom dlane si utrela nos a vrátila sa dnu. Svoje sny nechala na dvore spolu s odpadkami.

Keď sa Rosanna večer vliekla hore schodmi do postele, vyčerpaná dlhými hodinami obsluhovania hostí, pocítila na pleci niečiu dlaň.

„Prečo dnes vyzeráš tak smutne, *piccolina*?“

Rosanna sa obrátila a zbadala Lucu. „Asi som len unavená,“ pokrčila plecami.

„Ale, Rosanna, mala by si byť veľmi šťastná. Nie každé dievča dokáže svojím spevom to, čo ty. V kaviarni včera neostalo jediné oko suché.“

„Ale, Luca, veď...“ Rosanna sa zviezla na vrchný schod úzkeho schodiska a jej brat sa natlačil vedľa nej.

„Povedz mi, čo sa stalo, Rosanna.“

„Dnes ráno som sa pýtala ocka na hodiny spevu a povedal mi, že Roberto iba chcel byť zdvorilý a nemyslel to vážne.“

„Doparoma!“ Luca nečujne zakliat. „To nie je pravda. Roberto všetkým hovoril, aký máš nádherný hlas. Musíš chodiť na hodiny k tomu učiteľovi, ktorého spomínal.“

„Nemôžem, Luca. Ocko povedal, že na to nemáme peniaze. Hodiny spevu asi musia byť veľmi drahé.“

„Och, *piccolina*,“ Luca objal sestru okolo pliec, „prečo je ocko taký slepý, pokiaľ ide o teba? Keby išlo o Carlottu, tak by...“ Luca si vzdychol. „Počúvaj, prosím ťa, nevzdávaj to. Pozri.“ Chvíľu čosi lovil vo vrecku nohavíc a potom z neho vytiahol kúsok papiera. „Roberto mi dal meno a adresu toho učiteľa. Nezáleží na tom, čo hovorí ocko. Pôjdeme za ním spolu, dobre?“

„Ale nemáme peniaze, aby sme mu zaplatili, Luca, takže to nemá význam.“

„S tým si nelám hlavu. Nechaj to na svojho veľkého brata.“ Luca ju pobožkal na čelo. „Dobre sa vyspi, Rosanna.“

„Dobрую noc, Luca.“

Luca sa vracal dolu schodmi a cez kaviareň späť. Pri myšlienke na ďalšiu dlhú noc v kuchyni si vzdychol. Vedel, že by mal byť vďačný, že v porovnaní s ostatnými mladými Neapolčanmi má istejšiu budúcnosť, no táto práca ho príliš netešila. Vstúpil do kuchyne, podišiel k stolu a pustil sa do kopy cibule, ktorú bolo treba pokrájať. S usilovnými očami šuchol cibuľu na panvicu a premýšľal, ako mohol otec odmietnuť platiť hodiny spevu jeho malej sestričke. Rosanna má dar, a nech je on, Luca, prekliaty, ak jej dovoľí zahodiť ho!

Nasledujúce popoludnie mal Luca voľno. S Rosannou nasadli na autobus a vydali sa na cestu do luxusnej štvrte Posillipo, ktorá sa rozprestierala na kopci s výhľadom na neapolskú zátoku.

„Luca, je tu tak krásne! Koľko je tu miesta! A aký svieži vzduch!“ zvolala Rosanna, keď vystúpili z autobusu. Zhlboka sa nadýchla a pomaly vydýchla.

„Áno, je tu príjemne,“ prisvedčil Luca a zahľadel sa ponad zátku. Trblietavú azúrovú hladinu posievali člny. Niektoré vyplávali za obchodom, iné kotvili blízko brehu. Keď sa pozrel rovno pred seba, uvidel ostrov Capri, ktorý sa vlnil na horizonte ako sen. Pohľadom skĺzol po oblúku zátoky a vľavo zbadal v diaľke Vezuv týčiaci sa k oblohe.

„Signor Vincenzi naozaj býva tu?“ Rosanna sa otočila a uprela pohľad na elegantné biele vily učupené na svahu nad nimi. „Božemôj, ten musí byť ale bohatý,“ vydýchla, keď vykročili hore kľukatou cestou.

„Som si istý, že jeden z tých domov je jeho,“ prikývol Luca, keď prešli popri niekoľkých veľkých bránach. Konečne zastal pred posledným z nich.

„Tak sme tu – Villa Torini. Poď, Rosanna.“ Luca chytil sestru za ruku a viedol ju príjazdovou cestou k verande obrastenej bugenvíliou, kde sa skveli vchodové dvere. Pár sekúnd nervózne váhal, no napokon zazvonil.

Dvere sa otvorili a vykukla z nich chyžná v strednom veku.

„Sì? Cosa vuoi? Čo tu chcete?“

„Prišli sme za pánom Vincenzim, signora. Toto je Rosanna Meniciová a ja som jej brat Luca.“

„Máte dohodnuté stretnutie?“

„Nie, ale Roberto Rossini...“

„Nuž, signor Vincenzi prijíma iba ohlásené návštevy. Dovidenia,“ rázne zabuchla dvere.

„Poď, Luca, ideme domov,“ Rosanna nervózne potiahla brata za rukáv, „nepatríme sem.“

Zvnútra vily sa k nim zrazu niesli tóny klavíra. „Nie! Keď sme už absolvovali celú cestu, neodídeme, kým si signor Vincenzi nevypočuje tvoj spev. Poď za mnou.“ Luca ťahal sestru preč od dverí.

„Kam, Luca? Chcem ísť domov,“ zapišťala prosebne.

„Nie. Rosanna, prosím ťa, dôveruj mi,“ Luca ju pevne chytil za rameno a viedol ju popri múre za zvukom klavíra. Ocitli sa v kúte pôvabnej terasy s veľkými hlinenými črepníkmi, v ktorých bohato kvitli muškáty staroružovej farby a tmavofialová zimozeleň.

„Počkej tu,“ zašepkal. Prikrčený prešiel terasou k dokorán otvoreným francúzskym oknám, cez ktoré prúdil dnu popoludňajší vánok. Opatrne nazrel dovnútra a potom sa nenápadne vrátil k Rosanne.

„Je tam,“ šepol. „A teraz spievaj, Rosanna, spievaj!“

Zmätene naňho zízala. „Čo tým myslíš, Luca?“

„Spusť ‚Ave Maria‘. Rýchlo!“

„Ale ja...“

„No tak!“ naliehal.

Rosanna nikdy nezažila svojho mierneho brata takého rázneho. A tak ho poslúchla a otvorila ústa.

Luigi Vincenzi si vzal fajku a chystal sa na popoludňajšiu prechádzku po záhradách, keď začul spev. Zavrel oči a niekoľko sekúnd počúval. Potom pomaly, ovládaný zvedavosťou, zamieril na terasu. Na rohu tam postávalo akési dieťa v obnosených bavlnených šatách, nemohlo mať viac než desať alebo jedenásť rokov.

Keď ho uvidelo, prestalo spievať a v očiach sa mu zračil strach. Vedľa neho bol nejaký mladý muž, podľa podoby v tvári zjavne príbuzný dieťaťa.

Luigi Vincenzi zodvihol ruky a pomaly zatlieskal.

„Moja drahá, ďakujem ti za tú očarujúcu serenádu. Ale smiem sa spýtať, prečo ste mi vtrhli na terasu?“

Rosanna sa zahanbene schovala za brata.

„Prepáčte, signor, ale vaša chyžná nás nechcela pustiť dnu,“ ozval sa Luca. „Snažil som sa jej vysvetliť, že moju sestru poslal za vami Roberto Rossini, ale ona nám zavrela dvere pred nosom.“

„Rozumiem. Smiem vedieť, ako sa voláte?“

„Toto je Rosanna Meniciová a ja som jej brat Luca.“

„Nuž, poďte radšej dnu,“ rozhodol Luigi.

„Ďakujeme, signor.“

Luca s Rosannou kráčali za ním. Prešli cez francúzske okná a ocitli sa v rozľahlej miestnosti s lesklou sivou dlážkou z mramoru. Uprostred dominovalo biele koncertné krídlo. Steny lemovali police plné chaoticky pohádzaných zväzkov s notovými zápismi. Na rímse nad kozubom pýtalo pozornosť množstvo čiernobielych zarámovaných fotografií, zachytávajúcich Luigiho v smokingu, ako sa drží okolo pliec s ľuďmi, ktorých tváre poznali z novín a časopisov.

Luigi Vincenzi si sadol na klavírnu stoličku. „Takže, Rosanna Meniciová, prečo ťa Roberto Rossini posiela za mnou?“

„Pretože... pretože...“

„Pretože si myslí, že moja sestra by k vám mala chodiť na riadne hodiny spevu,“ odvetil za ňu Luca.

„Aké iné piesne ešte poznáš, signorina Meniciová?“ spýtal sa jej vľúdne Luigi.

„Ja... nie je ich veľa. Väčšinou hymny, ktoré spievam v kostole,“ jachtala Rosanna.

„Čo keby sme znova skúsili ‚Ave Maria‘? Zdá sa, že tá ti ide veľmi dobre,“ usmial sa Luigi. „Poď bližšie, dieťa. Nehryziem, neboj sa.“

Keď k nemu Rosanna podišla, uvedomila si, že brada a sivé kučery ho robia prísny, no pod hustým obočím žiaria láskavé oči.

„No tak, spievaj.“ Luigi zahral na klavíri prvé tóny hymnu. Rosanne sa zvuk tohto klavíra zdal taký odlišný od všetkých, ktoré dovtedy počula, že zabudla nastúpiť v správnej chvíli.

„Nejaký problém, Rosanna Meniciová?“

„Nie, signor, iba som sa započúvala do krásneho zvuku vášho klavíra.“

„Rozumiem. Ale tentoraz sa už sústreď.“

Očarená klavírnym krídlom Rosanna spievala ako nikdy predtým. Luca, ktorý postával obďaleč, mal pocit, že od radosti a pocitu hrdosti mu exploduje srdce. Vedel, že bolo správne Rosannu sem doviest.

„Dobre, dobre, signorina Meniciová. Teraz skúsime stupnice. Spievaj, ako budem hrať.“

Luigi behal prstami po klávesoch a skúšal Rosannin hlasový rozsah. Zvyčajne neplytval superlatívami, no musel uznať, že toto dieťa má najväčší potenciál, s akým sa ako učiteľ hudby stretol za celý život. Jeho hlas bol pozoruhodný.

„Dobre. Už som počul dosť.“

„Budete ju učiť, signor Vincenzi?“ spýtal sa Luca. „Mám peniaze, zaplatím.“

„Áno, budem ju učiť. Signorina Meniciová,“ Luigi sa obrátil na Rosannu, „prídeš sem každý druhý utorok o štvrtrej. Jedna hodina bude stáť štyritisíc lír.“ Bolo to o polovicu menej, ako si zvyčajne pýtal od svojich žiakov. Jej brat mohol byť na ňu právom hrdý, no celkom očividne mal prázdne vrecká.

Rosanna sa rozžiarila. „Ďakujem vám, signor Vincenzi, ďakujem!“

„V ostatné dni však budeš cvičiť minimálne dve hodiny denne. Budeš na sebe tvrdo pracovať. A nikdy nesmieš vymeškať hodinu u mňa, s výnimkou úmrtia v rodine. Rozumela si?“

„Áno, signor Vincenzi.“

„Dobre. Tak sa uvidíme v utorok, áno? A teraz vyjdete von hlavným

Dievča z Neapola

vchodom.“ Luigi odprevadil Rosannu s Lucom k dverám. „Ciao, Rosanna Meniciová.“

Obaja sa rozlúčili, dôstojným krokom prešli po príjazdovej ceste za bránu a vtom Luca schytil Rosannu do náručia. Radostne sa s ňou zatočil.

„Vedel som to! Vedel som to! Stačilo, že počul tvoj hlas. Som na teba taký pyšný, *piccolina*. Ale nezabudni, toto musí byť naše tajomstvo, dobre? Mama s ockom by s tým nemuseli súhlasiť, Rosanna. Nesmieš to povedať ani Carlote.“

„Nepoviem, sľubujem. Ale, Luca, môžeš si dovoliť platiť mi hodiny?“

„Jasné,“ Luca sa v duchu rozlúčil s peniazmi, ktoré si dva roky šetril na moped. Mal to byť prvý krok k vytúženej slobode. „Samozrejme, že môžem.“

Keď zbadali prichádzajúci autobus, Rosanna objala brata. „Ďakujem ti, Luca. Sľubujem, že sa budem snažiť zo všetkých síl. A jedného dňa ti odplatím tvoju láskavosť.“

„Viem, *piccolina*, viem.“

„Dávaj na seba pozor, Rosanna. Šofér vie, kde máš vystúpiť, ak by si si náhodou nepamätala zastávku.“

Rosanna sa na schodoch autobusu otočila k bratovi a usmiala sa. „Luca, už si mi to povedal stokrát. Nie som dieťa. Je to len krátka cesta.“

„Viem,“ Luca pobožkal sestru na líca a šofér naštartoval. „Nestratíš peniaze?“

„Nie, Luca. Zvládnem to! Prosím ťa, neboj sa toľko.“

Prešla pár krokov cez uličku a sadla si v prednej časti blízko šoféra. Keď sa autobus pohol zo zastávky, zamávala bratovi cez zaprášené okno. Cesta sa jej páčila, bolo príjemné vzdalovať sa od rušného centra mesta k sviežim pahorkom. Vystúpila na správnej zastávke a zamierila k vile. Cítila, že jej srdce bije o čosi rýchlejšie než zvyčajne. Opatrne zazvonila, spomenúc si na predchádzajúce chladné privítanie. No tentoraz, keď sa dvere otvorili, chyžná ju pozdravila s úsmevom.

„Prosím, poď ďalej, signorina Meniciová. Ja som signora Rinaldiová, chyžná signora Vincenziho. Čaká ťa v hudobnom salóne.“ Žena odvieďla Rosannu chodbou do zadnej časti vily a zaklopala.

„Rosanna Meniciová, vitaj. Prosím, sadni si.“ Luigi ukázal na stoličku za stolom, na ktorom trónil krčah s vychladenou limonádou. „Po takej ceste musíš byť vysmädnutá. Dáš si za pohár?“

„Ďakujem, signor.“

„Prosím, ak máme pracovať spolu, musíš mi hovoriť Luigi.“ Nalial im obom limonádu a Rosanna ju smädno vypila.

„Toto počasie je veľmi nepríjemné,“ Luigi si veľkou kockovanou vreckovkou utrel čelo.

„Ale tu v tejto miestnosti je príjemne chladno,“ opatrne namietla Rosanna. „Včera ocko povedal, že v kuchyni máme skoro päťdesiat stupňov.“

„Skutočne? To je teplota pre beduínov a ľavy. Čím sa živí tvoj ocko?“

„S mamou majú kaviareň v Piedigrotte. Bývame nad ňou,“ vysvetlovala Rosanna.

„Piedigrotta je jednou z najstarších štvrtí Neapola, ako iste vieš. Tvoj ocko sa tam narodil?“

„Celá naša rodina.“

„Tak potom ste praví Neapolčania. Ja som z Milána. Vaše krásne mesto som si iba požičal.“

„Myslím si, že tu je oveľa krajšie než tam dolu, hlavne keď je veľký nával turistov.“

„Pracuješ v kaviarni?“

„Áno, keď nie som v škole.“ Rosanna vystrúhala grimasu. „Veľmi ma to nebaví.“

„Nuž, Rosanna, keď ťa to nebaví, musíš si z toho aspoň niečo vziať. Iste vašu kaviareň počas leta navštevujú aj Angličania.“

„Áno,“ prikývla Rosanna, „veľa Angličanov.“

„Tak ich dobre počúvaj, aby si pochytala niečo z ich jazyka. V budúcnosti sa ti to veľmi zíde. A v škole sa učíš francúzštinu?“

„Som jedna z najlepších v triede,“ odvetila hrdo.

„Francúzi majú niekoľko veľkých opier. Ak teraz začneš hovoriť cudzími jazykmi, v budúcnosti to bude pre teba jednoduchšie. A čo si myslia mama s ockom o hlase ich dcéry?“

„Neviem. Ja... oni netušia, že som tu. Roberto Rossini povedal ockovi, že by som k vám mala chodiť na spev, ale ocko vyhlásil, že na to nemáme peniaze.“

„Takže za hodiny bude platiť tvoj brat?“

„Áno.“ Rosanna vytiahla z vrečka svojich šiat niekoľko bankoviek a položila ich na stôl. „To je aj za nasledujúce tri hodiny. Luca chcel zaplatiť dopredu.“

Luigi vzal peniaze a s noblesou prikývol. „Rosanna, teraz mi povedz, či rada spievaš.“

Rosanna si spomenula, aká sa cítila výnimočná, kým spievala na Mariinej a Massimovej oslave. „Veľmi rada. Keď spievam, je to, akoby som bola v inom svete.“

„Nuž, to je dobrý začiatok. Ale musím ťa varovať. Si veľmi mladá, príliš mladá na to, aby som si bol istý, ako sa bude vyvíjať tvoj hlas. Nesmieme presilovať tvoje hlasivky – musíme s nimi zaobchádzať opatrne, naučiť sa, ako fungujú a ako sa o ne starať čo najlepšie. Škola, podľa

ktorej učím spev, sa nazýva Bel canto. Zahŕňa série cvičení so stúpajúcou náročnosťou, každá z nich sa zameriava na iný aspekt spevu. Keď ich zvládneš, budeš pripravená vyriešiť každý potenciálny problém, ktorý by mohol nastať pri spievaní. Aj samotná Maria Callasová sa učila spievať podľa tejto školy. Keď začínala, nebola od teba oveľa staršia. Si pripravená na takú drinu?“

„Áno, Luigi.“

„Musím zdôrazniť, že veľké árie budeš môcť spievať, až keď budeš staršia. Najskôr sa oboznámime s príbehmi slávnych opier a budeme sa snažiť porozumieť ich postavám. Najlepší speváci sú tí, čo majú nielen skvelý hlas, ale sú zároveň vynikajúcimi hercami. A nemysli si, že dve hodiny mesačne so mnou budú stačiť na to, aby sme vycibrili hlas,“ upozornil ju. „Úlohy, ktoré ti dám, musíš dennodenne precvičovať. Bez výnimky.“

Luigi sa pozrel na Rosannu, ktorá naňho hľadala s očami rozšírenými dokorán. Na chvíľu stíchol a potom sa zrazu rozosmial. „A ty, Rosanna, mi občas musíš pripomenúť, že si stále dieťa. Prijmi moje ospravedlnenie, ak som ťa vydesil. Najkrajšie na tvojej mladosti je, že máme ešte veľa času. A teraz začnime.“ Luigi vstal a podišiel k stoličke za klavírom. Poklepkal na druhú stoličku vedľa seba. „Poď, naučíme sa, ktorý kláves zahrá aký tón.“

Rosanna odchádzala po hodine z Luigiho vily úplne zmorená. Celú hodinu spievala iba jediný tón.

Keď dorazila domov, vyčerpaná horúčavou a napätím zamierila rovno do izby. Luca, s rukami od múky, za ňou vybehol na poschodie.

„Takže si potrafil domov?“

„Som predsa tu, nie, Luca?“ usmiala sa pri pohľade na jeho ustarostený výraz.

„Ako bolo, Rosanna?“

„Bolo to skvelé. Luigi je veľmi milý.“

„Dobre, chcel som...“

„Luca!“ Z kuchyne pod nimi zaburácal Marcov hromový hlas.

„Musím ísť. Máme veľa roboty.“ Luca pobožkal Rosannu na líce a ponáhľal sa dolu schodmi.

Rosanna si ľahla na posteľ, vytiahla spod matraca denník a začala písať. Po chvíli vošla do izby Carlotta.

„Kde si bola? Mama chcela, aby si jej pomohla, ale nemohla ťa nikde nájsť. Musela som namiesto teba celé popoludnie obsluhovať v kaviarni.“

„Bola som vonku... s kamarátkou. Som hladná. Máme niečo na jedenie?“

„Neviem. Chod' sa spýtať mamy. Ja idem von.“

„S kým?“

„Och, len s Giuliom,“ znudene odvetila Carlotta.

„Myslela som si, že máš Giulia rada. Myslela som si, že je to tvoj chlapec.“

„Bol... teda aj je... Ale, prestaň sa toľko vypytovať, Rosanna! Idem sa okúpať.“

Keď Carlotta vyšla z izby, Rosanna dokončila zápis do denníka a vrátila ho do svojej skrýše. Potom sa pobrala do kuchynky, vybrala z chladničky chladenú vodu a naliala si z nej. Vedela, že ak zíde dolu, aby našla niečo na jedenie, mama s ockom by jej okamžite našli nejakú robotu. A ona bola hrozne unavená. Po špičkách prešla pavlačou, otvorila dvere na železné schodisko, ktoré viedlo z bytu nad ulicu. Chodievala sem často, keď chcela byť sama, aj keď tu mala výhľad iba na smetiaky. Sedela na vrchnom schode, popíjala vodu a v duchu si premietala každý okamih z hodiny u Luigiho. Aj keď sa celý čas učila len noty a ani raz nespievala, zamilovala sa do Luigiho tichého a pokojného domova. A bolo vzrušujúce, že konečne aj ona mala svoje tajomstvo.

Keď sa vrátila do spálne, prezliekla sa do pyžama. Carlotta si práve okolo pliec prehadzovala šatku, chystala sa von.

„Prajem ti pekný večer,“ povedala jej Rosanna.

„Vďaka,“ sestra vyčarila úsmev, ktorý vyzeral skôr ako grimasa, a vyšla z izby. Vo vzduchu sa za ňou vznášala vôňa parfumu.

Rosanna vliezla do postele a dumala, ako sa jej každý druhý utorok podarí ubzknúť k Luigimu bez toho, aby si to všimli. Nakoniec sa rozhodla, že si vymyslí kamarátku. Bude sa volať Isabella a bude mať bohatých rodičov – to urobí na ocka dojem. Bude sa tváriť, že k nej chodí každý druhý utorok na návštevu, a tak sa vyhne problémom. Pokiaľ ide o precvičovanie, pokúsi sa ráno vstávať o hodinu skôr a prekĺznuť do kostola ešte predtým, ako sa začne omša.

Rosanna, spokojná s riešeniami, na ktoré prišla, rýchlo zaspala.

Koncom septembra už nebolo v kaviarni tak rušno, dovolenkári odišli z mesta a úmornú horúčavu vystriedalo príjemné teplé počasie. Luca vyšiel na dvor, zapálil si cigaretu a vychutnával si pokoj-

ný letný podvečer. Zrazu sa za ním v kuchýnských dverách objavila Carlotta.

„Luca, našiel by si si pre mňa pár minút dnes večer, ešte než sa zaplní kaviareň? Ja... musím s tebou hovoriť.“

Luca sa pozrel do Carlottinej nezvyčajne bledej tváre.

„Čo sa deje, Carlotta? Si chorá?“

Chvíľu postávala vo dverách, otvorila ústa, aby mu odpovedala, no vtom začula na schodoch Antoniine ťažké kroky.

„Tu nie,“ šepla. „Stretneme sa U Renata na Via Caracciolo o siedmej. Prosím ťa, Luca, buď tam.“

„Budem.“

Carlotta sa smutne usmiala a odišla.

O pár dní Rosanna prešla kaviarňou a otvorila dvere vedúce k ich bytu. Keď stúpala hore schodmi, začula, ako ocko kričí v obývačke. Znepokojená, že možno odhalil jej tajomstvo, zastala a počúvala.

„Ako si mohla? Ako si len mohla?“ dookola opakoval Marco.

Rosanna začula Carlottino hlasné vzlykanie.

„Nevidíš, že všetko iba zhoršuješ, Marco?“ Zdalo sa, že aj Antonia má slzy na krajíčku. „Krik ani výčitky našej dcére nepomôžu! *Mamma mia*, musíme sa upokojiť a porozmýšľať, čo bude najlepšie. Pôjdem a prinesiem niečo na pitie.“

Dvere na obývačke sa otvorili a na chodbe sa objavila Antonia. Z jej zvyčajne červených líc zmizla všetka farba.

„Mama, čo sa deje? Je Carlotta chorá?“ spýtala sa Rosanna a vybrala sa za ňou do kuchynky.

„Nie, nie je chorá. Choď dolu za bratom, Rosanna. Urobí ti niečo na večeru.“ Antoniin hlas znel priškrtené a ťažko dýchala.

„Ale mama, prosím, povedz mi, čo sa stalo.“

Antonia vytiahla zo skrinky fľašu brandy a vracala sa späť. Keď míňala dcéru, nečakane ju pobožkala na čelo.

„Nikto nie je chorý, všetci sme v poriadku. Neskôr ti to vysvetlíme. A teraz bež a povedz Lucovi, že ocko príde o pár minút dolu.“ Antonia sa prinútila k úsmevu a zmizla v obývačke.

Rosanna prešla prázdnu kaviarňou do veľkej kuchyne. Luca stál v zadných dverách a fajčil cigaretu.

„Luca, čo sa stalo? Ocko kričí, Carlotta plače a mama vyzerá, akoby stretla ducha.“

Luca si poriadne potiahol z cigarety a pomaly cez nos vypúšťal dym. Potom ju hodil na zem, ohorok prišliapol topánkou a bral sa späť do kuchyne. „Dáš si lazane? Sú čerstvé.“ Prešiel k rúre a otvoril ju.

„Nie! Chcem vedieť, čo sa stalo. Ocko nikdy nekričí na Carlottu. Musela urobiť niečo veľmi zlé.“

Luca mlčky naberal lazane. Dva plné taniere položil na kuchynský stôl, sadol si a kývol Rosanne, aby urobila to isté.

„*Piccolina*, sú veci, na ktoré si ešte primalá, aby si ich pochopila. Carlotta urobila veľkú chybu, a preto sa na ňu ocko tak hnevá. Ale neboj sa. Oni traja to vyriešia a všetko bude v poriadku. Teraz jedz a povedz mi, aká bola hodina u signora Vincenziho.“

Rosanne bolo jasné, že z neho nič nevytiahne. Vzdychna si a chytila do ruky vidličku.

Rosanna sa zobudila na tiché vzlyky. Posadila sa v posteli a žmurkala do sivastého svetla, ktoré zvestovalo úsvit.

„Carlotta? Carlotta, čo ti je?“ zašepkala.

Sestra neodpovedala. Rosanna vstala a podišla k nej. Na hlave mala pritisnutý vankúš, aby nebolo počuť, ako plače. Keď sa Rosanna opatrne dotkla jej pleca, spod vankúša vykukla utrápená tvár.

„Prosím ťa, neplač. Iste to nie je také zlé,“ utešovala ju Rosanna.

„Och... je to zlé! Veľmi zlé! Ja...“ Carlotta si chrptom ruky utrela nos. „Musím sa vydať... musím sa vydať za Giulia.“

„Ale prečo?“

„Pre niečo, čo som urobila. Ale... och, Rosanna, neľúbim ho. Neľúbim ho!“

„Tak prečo sa zaňho musíš vydať?“

„Ocko hovorí, že sa zaňho musím vydať, že nemám na výber. Oklamala som ho, že... och!“ Carlotta sa znova rozvzlykala a Rosanna vzala sestru okolo pliec.

„Neplač, prosím. Giulio je milý muž. Mám ho rada. Je bohatý, budeš mať veľký byt a už nebudeš musieť pracovať v kaviarni.“

Carlotta sa pozrela na sestru a smutne sa usmiala cez slzy. „Máš dobré srdiečko, Rosanna. Možno, keď sa vydám, si ťa mama s ockom budú viac všímať.“

„Mne to neprekáža. Nemôžeme byť všetky krásne... Chápem to,“ potichu odvetila Rosanna.

„Nuž, len sa pozri, kam ma priviedla moja krása. Možno ti bude lepšie bez nej. Och, Rosanna, budeš mi chýbať, keď odídem.“

„Aj ty mne. Svadba bude skoro?“

„Áno. Ocko sa má zajtra stretnúť s Giuliovým otcom. Myslím, že do mesiaca budem vydatá. Pravdaže, všetkým to bude jasné.“

„Čo bude všetkým jasné?“ nechápala Rosanna.

Carlotta pohladila sestru po vlasoch. „Sú veci, ktoré pochopíš, až keď budeš staršia. Ostaň dieťaťom tak dlho, ako to bude možné, sestrička. Byť dospelý nie je až taká zábava, ako sa zdá. A teraz sa vráť do postele a spi.“

„Okej.“

„A Rosanna?“

„Áno?“

„Ďakujem ti. Si dobrá sestra a dúfam, že ostaneme priateľky navždy.“

Rosanna s povzdychom vliezla do postele. Stále ničomu nerozumela.

O štyri týždne stála Rosanna za Carlottou oblečenou v modrých saténových šatách a počúvala, ako jej sestra vyslovuje svoj manželský sľub.

Nasledovala oslava v kaviarni. Rosanna vedela, že toto by mal byť Carlottin najšťastnejší deň v živote, no v skutočnosti bola bledá a napätá a ani Antonia nepôsobila veľmi šťastne. Zdalo sa, že Marco je veselý aj za ne – otváral jednu fľašu šumivého vína za druhou a rozprával hosťom, v akom krásnom dvojizbovom byte budú mladomanželia žiť.

Niekoľko týždňov po svadbe šla Rosanna navštíviť Carlottu do jej nového bytu neďaleko Via Roma. S otvorenými ústami hľadela na televízor v kúte obývačky.

„Giulio musí mať veľa peňazí, keď má toto!“ zvolala, keď Carlotta priniesla kávu a posadili sa spolu na pohovku.

„Áno, má peniaze,“ prisvedčila.

Rosanna si odpila z kávy a premýšľala, prečo jej sestra pôsobí tak apaticky.

„Ako sa má Giulio?“

„Sotva sa vídame. Odchádza do kancelárie o ôsmej a vracia sa až po pol ôsmej večer.“

„Iste má dôležitú prácu,“ povedala Rosanna povzbudzujúco.

Carlotta prepočula sestrinu poznámku. „Urobím niečo na večeru a pôjdem si ľahnúť. V poslednom čase bývam unavená.“

„Prečo?“

„Lebo čakám bábätko,“ ustato odvetila Carlotta. „Čoskoro bude z teba zia – tetuška Rosanna.“

„Och, gratulujem!“ Rosanna sa k nej naklonila a pobožkala ju na líce. „Tešíš sa?“

„Pravdaže sa teším,“ odvetila Carlotta namrzene.

„Giulio je iste veľmi rád, že sa stane otcom.“

„Áno, samozrejme. No, čo je nové doma?“

Rosanna pokrčila plecami. „Ocko pije veľa brandy, máva zlú náladu a stále kričí na mňa a na Lucu. Mama je jednoducho unavená a často si chodíeva ľahnúť.“

„Takže všetko po starom.“ Carlotta sa zmohla na úsmev.

„Až na to, že si myslím, že mame aj ockovi je za tebou smutno.“

„Aj oni mi chýbajú, ja...“ Carlotte sa zarosili oči. „Prepáč, to je tým, že som tehotná. Som precitlivená. Luca si ešte nenašiel dievča?“

„Nie. Ale ani na to nemá čas. V kuchyni je od ôsmej a pomáha tam neskoro do noci.“

„Nechápem, ako to môže znášať. Ocko je k nemu taký hrubý a platí mu veľmi málo. Na Lucovom mieste by som odišla a začala žiť vlastný život niekde inde.“

Rosanna sa zhrozila. „Nemyslíš si, že Luca odíde, však?“

„Nie, Rosanna. Našťastie pre teba a nanešťastie preňho, nemyslím si, že by odišiel,“ pomaly odvetila Carlotta. „Náš brat je výnimočný človek. Len dúfam, že jedného dňa nájde šťastie, ktoré si zaslúži.“

Koncom mája Carlotta porodila dievčatko. Rosanna šla do nemocnice pozrieť sa na svoju malú neter.

„Och, je taká krásna a taká drobnučká. Môžem ju podržať?“ spýtala sa.

Carlotta prikývla. „Jasné. Nech sa páči.“

Rosanna vzala dievčatko a pestovala ho v náručí. Zahľadela sa mu do tmavých očí.

„Nepodobá sa na teba, Carlotta.“

„Ach, a na koho sa podľa teba podobá? Na Giulia? Alebo na mamu? Na ocka?“

Rosanna pozorne študovala malú tváričku. „Neviem. Už vieš, ako ju nazvete?“

„Áno. Bude sa volať Ella Maria.“

„Nádherné meno. Si taká šikovná, Carlotta.“

„Áno, to teda je,“ ozval sa mužský hlas.

Obe sestry sa otočili a zbadali Giulia, ktorý práve vošiel do izby.

„Ako sa máš, *cara*?“ Giulio pobožkal manželku.

„Dobre, Giulio.“

„To som rád.“ Giulio si sadol na okraj postele a načiahol sa k manželkinej ruke.

Carlotta sa odtiahla. „Nechceš si povarovať dcéru?“

„Pravdaže.“ Giulio vstal, a keď mu Rosanna podávala dieťa, v jeho tmavých očiach zahliadla bolesť.

Keď návštevníci odišli, Carlotta si ľahla a hľadela do stropu. Urobila správnu vec, bola si tým istá. Má úspešného manžela, prekrásnu dcéru a podarilo sa jej neuvrhnúť do hanby seba ani svoju rodinu.

Otočila hlavu a pozrela sa do postielky. Ella mala doširoka roztvorené tmavé oči a dokonale bledá pokožka kontrastovala s chumáčikom čiernych vlasov na jej hlávke.

Carlotta vedela, že po zvyšok života bude musieť žiť v klamstve.

Metropolitná opera v New Yorku

Takže, Nico, dočítal si sa, ako som sa prvý raz stretla s Robertom Rossinim a ako sa zasiali semienka budúcnosti. V čase, keď sa Carlotta vydala za Giulia, som bola veľmi mladá a naivná, väčšine toho, čo sa dialo okolo mňa, som nerozumela.

Nasledujúcich päť rokov som tvrdo pracovala na svojom speve. Navštevovala som kostolný zbor, čo mi poskytlo zámienuku, aby som mohla doma cvičiť, koľko som chcela. Veľmi rada som chodila na hodiny u Luigiho Vicenziho, a ako som dospievala, rástla aj moja vášeň pre operu. Vo svojom vnútri som ani na okamih nezapochybovala o tom, čím chcem byť, keď vyrastiem.

Celý ten čas som sa cítila, akoby som viedla dva rôzne životy. Vedela som, že jedného dňa budem musieť prezradiť svoje tajomstvo mame a ockovi, ale dúfala som, že raz príde tá správna chvíľa. Nemohla som riskovať, že ma zastavia.

Inak sa toho v mojom živote veľa nezmenilo. Chodila som do školy a usilovne som sa učila francúzštinu a angličtinu. Dva razy do týždňa som šla na omšu a každý deň som obsluhovala v kaviarni. Moje spolužiačky snívali o filmových hviezdach, experimentovali s mejkapom a cigaretami, no ja som mala len jeden, jediný sen – stáť jedného dňa na javisku v La Scale po boku muža, ktorým sa to všetko začalo. Často som myslela na Roberta a verila – dúfala som –, že niekedy myslí aj on na mňa.

Carlotta prichádzala na návštevu do kaviarne takmer denne a svoju rozkošnú dcérku Ellu brávala so sebou. Keď si na to teraz

LUCINDA RILEYOVÁ

spomínam, uvedomujem si, že bola hrozne nešťastná. Energia, ktorou kedysi sršala, bola preč. Aj svetielka v jej očiach pohasli. Pravdaže, v tom čase som netušila prečo...